

## [Brusvang.]

punkter er blevet respekteret. Derfor er vi naturligvis tilfredse med, at man også med respekt af disse synspunkter har kunnet lave forliget.

Dernæst vil jeg om forligets indhold, selve det centrale punkt, indkomstpolitikken, sige, vi tror ikke, at man kan lave en indkomstpolitik, der matematisk fastholder en ganske bestemt procent. Men vi tror, at det kan nytte noget at dokumentere en vilje, at dokumentere, at man er parat til at gøre dette forsøg. Det har nogen virkning, det har psykologisk virkning. Det er en målsætning. Den målsætning, der er i dette forlig, er stram, men jeg tror ikke, den er helt urealistisk, og her er det, jeg gerne vil sige noget til hr. Glistrup.

Hr. Glistrup gav os for lidt siden, en smule dramatisk, det billede, at man for 900 år siden havde en konge, som ville bestemme over bølgerne. Han sagde stop, og det kunne han ikke. Ja, men det er ikke det, regeringen Anker Jørgensen og de med ham samarbejdende partier har gjort. Det, vi har gjort, er det samme, man gør på Grønland, når der kommer et isbjerg, for det er nemlig med inflation og med længdning som med grønlandske isbjerge. Der er ikke noget i vejen for, at man kan sætte nogle små motorbåde ud og puffe til dem; man kan altså påvirke deres kurs, man kan styre dem, men man kan selvfølgelig ikke stoppe dem. Ingen har nogen sinde hørt om den kaptajn, der forsøgte at stoppe et isbjerg, af gode grunde.

Det var et meget dygtigt, meget farligt angreb, hr. Glistrup rettede mod hr. Kjeld Olesen i spørgsmålet om, hvordan hr. Kjeld Olesen bedømte de mennesker, der stod derude. Jeg synes, det var en lidt forkert fremstilling. Jeg vil gerne sige ligesom hr. Kjeld Olesen: her har vi — sådan har jeg forstået ham — her har vi altså et forlig med knusende afgifter, siger kommunisterne, arbejderbevægelsen bliver trykket helt ned, siger kommunisterne, og hvad sker der så? Hvad er reaktionen? Det er 14.000 mennesker. All right, 14.000 mennesker er 14.000 mennesker, men den dag, da dronning Margrethe II blev proklameret og der skulle råbes 9 gange hurra, så stod der i løbet af en time 140.000 mennesker. Derfor må jeg mene ligesom hr.

Kjeld Olesen, at det er ikke nogen voldsom reaktion, når der er kommet 14.000 mennesker.

Jeg vil også gerne sige til hr. Glistrup, at det gør mig lidt ondt at høre, at hr. Glistrup nævner Stauning og Hedtoft, H. C. Hansen og Lyngsø og mange andre gode gamle socialdemokrater og fører dem frem i et angreb mod socialdemokratiet og bogstavelig talt tager dem til indtægt for sin egen politik. Jeg tror, hr. Glistrup skal være taknemmelig for, at de pågældende ligger stille i deres grave og ikke kan tage til genmæle.

Jeg vil gerne berøre et andet punkt, som har været diskuteret meget i dagspressen, og hvorom der er megen misforståelse. Det er spørgsmålet om bindingen. Der er journalister — jeg hørte det så sent som i går — der bruger udtrykket „musefældeklauseul“. Det er jo vrøvl. Der er en binding, som vi formulerede med megen omhu. Med hensyn til selve de emner, der er omfattet af aftalen, skal man ikke bagefter lave en aftale med et andet flertal, som ændrer dette. Man skal selvfølgelig heller ikke med et andet flertal lave en aftale, som på anden vis rykker gulvtæppet bort og ændrer en væsentlig forudsætning for den aftale. Det er en ganske naturlig ting, men læg mærke til — og det er det, som pressen overser, og det er det, jeg gerne vil slå fast med syvtommersøm — det er en binding også for regeringens vedkommende. Regeringen og socialdemokratiet kan heller ikke på dette område foretage noget, som de tre mindre partier ikke har accepteret. Der er altså en meget handfast garanti f. eks. med hensyn til parcelhusbeskatning, med hensyn til beskatning af landbrug osv., at der ikke kan ske en forringelse på dette område ved et initiativ fra regeringen og ved et flertal her i salen, hvis ikke vi har været med i forhandlingerne og har accepteret resultatet. Det er i virkeligheden en så vidtgående binding, regeringen har påtaget sig, at man må sige, at det er noget, der ligger lige på kanten af det betænkelige.

Det er også fastslået ved de forhandlinger, der har været, at alle partier, der har været med, har en fri initiativret. Både inden for den kreds, hvor vi er med — dér kan vi selvfølgelig stille de forslag, vi vil, og forfægte dem — men vi kan også stille dem og